

Žeima

Auksēnē saulēs spindulē pabēra ont snēiga,
Līg sosēvielosēs plunksnas, lingoujēs apšarmuojosēs smēlgas,
Akmēnelē ē tēj baltuom berietiem,
Truobuos pastuogēs apkēbosēs dēdiausiuom varviekliu kekiem.

Netverous kailie nu tuokē saulieta rīta,
Ka tik pēlkē debeselē tuos saulēs neprarīto.
Tēn, ož mēška, anēj buntavuojēs,
Sosēkorkē i krūva, kāp katēnā saulie ritiniejēs.

Saulelē ont balta žemēs puodioma spindulius barstē,
Vēsē, kas veiziejies, akis prēmerkēi galvas krapštē.
Nes tēik auksa ē sēdabra nieks da nematē,
Ont tvuoruos pasēkuorosēs dīvuojies dvē katēs.

Veiziejaus ēr aš, atsēdžiaugtē negaliejau,
Paraudosēs žondās aplinkou žiuopliniejau,
Bet mona dainioujunti nuotaika tujauš ožkēma
Ka sošalēi vijuokle ī longus kabaruotēis ēnēka.

Atsiautēs ledinis vies, mediu apdara nurakinietē pradiējē,
Tuoks sopīkēs, atsēvēipēs, snēiga kapšius spardē, pujuojē,
Pēlkē debeselē kāp ont mēiliū pūstēis pradiējē,
Ont mēnotas pabēra snaigēs ēr siostē pradiējē.

Tujau pajotau ont veida šalta snēiga masaža
Ēr kāp mona blakstienas balto tušo jau dažā.
Nieka neblaukiau, muoviau ī truoba, tēisē pečiou i kliebi,
Plaukūs topiejosēs snaigēs sopliora ēr pavērta ī mažulieli, tīra lašieli.

Pečio apkabēnusi ēlgā stuoviejau,
Kāp vuomau vies soblūdēs ož longa gērdiejau,
Sošalē vijuoklē kāp katēnā, vēs braižies aple longus,
Laukē šutīnē, most ont žemēs nolēpa pats puonalis dongos.